



**ROZSUDOK**  
**V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **L.**, IČO: X., so sídlom T., zast.: *JUDr. I.*, advokátkou so sídlom Š., proti žalovanému: **Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky**, so sídlom námestie Ľudovíta Štúra č. 1, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.02.2009 č. k. 1S 159/2008-72, takto

**r o z h o d o l :**

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.02.2009 č. k. 1S 159/2008-72 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 51/2008-rozkl. z 26.06.2008 v spojení s rozhodnutím č. 3524/2008-2.1/KD z 22.04.2008 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov konania vo výške 150,- €.

**O d ô v o d n e n i e :**

Od začiatku roku 2008 bol žalobca upovedomovaný o začatí viacerých správnych konaní (v počte prevyšujúcom jednosť) vyvolaných na podnet rôznych poľovníckych združení alebo iných subjektov, ktoré sa týkali alebo povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov – medveďa hnedého, alebo vstupu do chránených území alebo použitia chemických prípravkov, resp. osobitných postupov v týchto lokalitách.

Žalobca nielen v tomto konkrétnom (konanie o žiadosti na povolenie výnimky z ochrany chránených živočíchov) ale aj vo zvyšných konaniach oznámil žalovanému svoju účasť a následne sa domáhal priznania postavenia účastníka konania odvolávajúc sa na § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) ako aj na článok 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod por. č. 43/2006 (na účely tohto rozsudku ďalej len „Aarhuský dohovor“).

Rozhodnutím č. 51/2008-rozkl. z 26.06.2008 žalovaný správny orgán na návrh rozkladovej komisie zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu vydaného žalovaným na prvom stupni, ktorým žalobcovi nebolo priznané postavenie účastníka konania a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Nielen proti tomuto rozhodnutiu žalovaného ale aj proti ďalším, skutkovo a právne obdobným rozhodnutiam žalovaného podal žalobca na Krajský súd v Bratislave viaceré, právne zhodné žaloby.

Vo včas podaných odvolaniach proti rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý ako súd prvého stupňa preskúmal všetky žalobcom napadnuté rozhodnutia a konštatoval, že nielen v tomto ale aj v ostatných prípadoch nie sú žaloby dôvodné, žalobca namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tiež, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu v intenciách rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-240/09 z 08. marca 2011 jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Nakoľko všetky odvolania podané na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Sžp 41/2009 až 5Sžp 101/2009 sa týkali rovnakých účastníkov, obdobného skutkového stavu (primárny skutkový stav vychádzal z povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov, rastlín alebo chránenej častí krajiny) a totožného právneho problému vo vzťahu k neuznaniu postavenia žalobcu ako účastníka správneho konania, potom Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti obsiahnutú v § 6 O.s.p. (navrhnutý procesný spôsob oboznámenia účastníkov s výsledkami súdneho konania nebol zvolený na úkor rýchlej a účinnej ochrany ich práv) a na tú skutočnosť, že dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolania, podrobne objasnil v rozsudku sp. zn. 5Sžp 41/2009 (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 166/2008), zvolil takú procesnú ekonomiu, že v podrobnostiach odôvodnenia tohto rozsudku odkazuje účastníkov na svoje hore uvedené rozhodnutie, ktoré účastníci majú k dispozícii, resp. je dostupné na internetovej stránke Najvyššieho súdu <http://nssr.blox.sk/>.

V prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem, nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (právo byť účastníkom správneho konania je upravené verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie

a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť. Oznámenie o vyhlásení rozsudku splnilo podmienky uvedené v § 156 ods. 3 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

O práve na náhradu trov súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 a 2 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p.

*Podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.*

*Podľa § 151 ods. 1 veta druhá a odsek 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia; ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.*

Právna zástupkyňa žalobcu počas súdneho konania navrhovala priznať náhradu trov 1. stupňového konania v sume 3.939,-- Sk (č. l. 49), odvolacieho súdneho konania v sume 71,92 € (č. l. 88) a následne celého konania v sume 202,67 € (podanie zo 06.06.2011).

Pri rozhodovaní o výške náhrady trov súdneho konania na základe ich vyčíslenia právnu zástupkyňou Najvyšší súd postupoval v súlade s § 150 ods. 1 O.s.p. Dôvody hodné osobitného zreteľa vidí Najvyšší súd najmä v tom, že v prejednáwanej veci ide o jedno z opakovaných konaní, ktoré sú minimálne skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnu otázkou týkajúcou sa právneho postavenia žalobcu v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešného žalobcu, čo do rozsahu argumentov ako aj ich obsahu vrátane ich dopĺňania a spresňovania. Na druhej strane Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania prihliadol na povinnosť právnej zástupkyne riadne plniť procesné povinnosti žalobcu najmä pri dodržiavaní lehôt a pokynov súdu.

*Podľa § 150 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.*

Po zvážení obidvoch hľadísk Najvyšší súd znížil hore požadovanú náhradu a v tomto prípade na základe hore uvedených právnych záverov priznal žalobcovi náhradu trov celého konania vo výške 150 €. Priznaná suma, podľa mienky Najvyššieho súdu, pokrýva reálne náklady a zohľadňuje prínos právneho zastupovania v takýchto opakovaných veciach.

V prejednáwanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

*Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.*

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

**Poučenie :** Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 19. júla 2011

**Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová